

5. nap összegzése

Elérkeztünk erdélyi tartózkodásunk ötödik, s egyben utolsó napjához. Bepakoltuk útipoggyászatunkat, és az ínycsiklandó erdélyi ételekkel megrakott asztalnál megbeszéltük a napi programot. Néhány búcsúzó fénykép után már indult is autóbuszunk első úticélunk, Körösfő felé. Gyönyörű zöldellő tájakon át vitt utunk. Megérkezve, magunkhoz vettük a nemzeti színű szalaggal díszített koszorút, és rövid séta után megpillantottuk a kopjafát, melyet Vasvári Pál, 1848-as honvéd emlékére állítottak. A templomdomb alatt állított kopjafa előtt, rendhagyó történelem óra keretében, sok új információt tudtunk meg az 1848-49-es forradalom és szabadságharc egyik hőséneke életéről és halálának körülményeiről. Igazgató úr beszámolt a történelmi háttérrel, és Vasvári, szabadságharcban való szerepéről, a Körösfőhöz való kapcsolódásáról. Mivel Kossuth Seregélyben szolgált, a gyerekek elénekelték a szobor előtt tisztelegve a „Kossuth Lajos azt izente” című dalt. Ez után elhelyeztük koszorúnkat a kopjafánál, kifejezve tiszteletünket Vasvári Pál iránt.

A megemlékezés után lehetőségünk volt néhány emléket vásárolni szeretteinknek Kalotaszegen. Kedvünkre válogathattunk a szebbnél szebb kalotaszegi motívumokkal díszített szöttesek, agyagedények, fonott kosarak között. A diákok olyan portékákat vásároltak, melyek jellemzőek Erdélyre s az ott élő magyarságra. Faragott székelykapu kicsinyített mása, mázas cserepek, faragott titokdoboz, amely a székelyek rafináltságára utal. A legnagyobb népszerűségnek a titkosan nyíló ékszeres ládika örvendett.

Ajándéktárgyakkal megrakva indultunk következő úticélunk Bánffyhunyard felé. Utazás közben idegenvezetőnkől megtudhattuk Körösfő nevének eredetét, miszerint a falu a nevét a Sebes-Körös nem messze lévő forrásáról kapta. Bánffyhunyardon áthaladva megtekinthettük az impozáns méretű gótikus stílusban épült református templomot. Kertjében áll a Magyar Hősök 2003-ban megalkotott Emlék-köve. Elhagyva a várost ismét gyönyörű tájakon keresztül kanyarogtunk, mígnem elérkeztünk Királyhágóra, Kalotaszeg és egyben a történelmi Erdély utolsó települése. A tiszta, napfényes időben csodálatos látványt nyújtottak a hegyek. Sűrűn kattogtak a fényképezőgépek.

Rövid pihenő után tovább indultunk Nagyszalontára, ahol egyenesen Arany János szülőházához vitt utunk. A ház leégett egy tűzvészben, a mostani annak korhű másolata.

A takaros fehérre meszelt falú, szalmatető parasztház udvarán hatalmas eperfa fogadott bennünket. Vezetőnk elmondása szerint a fa Arany eperfájának csemetéje, melynek hús árnyéka alatt egykor a költő írta verseit. Az éppen érő epret megkóstolták a diákok. A Családi kör című versében is megjelenik, melyből kis emlékműsorunkban is idéztünk. A

„szentistvánosok” műsort adtak a tornácon, elszavaltak verseiből részleteket: Családi kör, Toldi, Fülemlile, A walesi bárdok; majd elénekelték az általa írt Nemzetőr- dalt.

Ezután megtekintettük a korabeli használati tárgyakat, a szobát, melyben Arany töltötte mindennapjait. Elámultunk a gyékényből font iskolatáskája és személyes használati tárgyai láttán. A múzeum vezetője egy fél órás tájékoztatót adott a költő itt töltött éveiről és a családjáról. Megtudtuk, hogy itt tanította a betűvetésre apja a kis Aranyt a porban. Még a híres Csonkatornyot is megnéztük.

Az irodalmi időutazás után ismét egy nagyváros felé indult autóbuszunk. Nagyvárad volt utunk utolsó városa a Partium központjában. A város főterén állva szebbnél szebb történelmi épületeket láthattunk. Az eklektikus stílusban épült Városháza mellett a város egyik szimbóluma a Saspalota. A gyönyörű fekete sast ábrázoló színes mozaikablakkal határolt árkádban rövid sétát tettünk. A heves zápor sem tántorított el bennünket következő állomásunktól, a Szigligeti Színháztól. Szigligeti Ede szobra állt a színház előtt, akiről elnevezték az épületet, melynek mása Kecskeméten található. Fáradtan pihentünk meg az épület lépcsőin. A pár perces pihenő és finom fagylalt után a Szent László székesegyházat tekintettük meg a Püspöki Palota szomszédságában Nagyvárad barokk negyedében. A Kanonoksor épületegyüttesével elbúcsúztunk Nagyváradtól. Köszönetet mondtunk idegenvezetőnknek a tömérdek érdekes információért, melyet megosztott velünk az együtt töltött öt napban. Az esti órákban élményekkel megrakodva tértünk haza. Vágyakozva gondoltunk vissza a magunk mögött hagyott Erdélyre. Az ott élő emberekre, akik a nehéz körülményeik ellenére is őrzik magyarságukat. A vendégszeretetükre, a jó szóra, mellyel fogadtak s elbocsájtottak bennünket. Ugyanakkor boldogok voltunk, hogy ismét szeretteink körében lehettünk itthon.